

Identiteit is meer dan een naam

Donorkinderen, mensen verwekt met gedoneerde zaad- of eicellen, bestaan al 75 jaar. Tot 2004 was er geen wetgeving voor donorschap en werd de identiteit van donoren geheimgehouden. In juni 2004 werd de Wet donorgegevens kunstmatige bevruchting ingevoerd. Die stelt dat een arts alleen een gedoneerde sperma- of eicel mag gebruiken als de gegevens van de donor zijn geregistreerd en het kind na het 16de jaar de identiteitsgegevens (naam en geboortedatum) kan opvragen. Kinderen die zijn verwekt voor 2004 kunnen dat niet. Als er nog gegevens zijn (meestal niet) kunnen ze een verzoek doen bij de overheid. Dus voor donorkinderen van voor 2004 is zoeken via DNA eigenlijk altijd de enige manier. Donorkinderen van na dat jaar kunnen de identiteitsgegevens van hun donorouder opvragen. Dat is mooi, maar deze wet vat het begrip identiteit als een zeer beperkt concept op. Alleen de geboortedatum en naam van de zaad- of eiceldonor gelden als identiteitsgegevens.

Stichting Donorkind helpt, zonder enige subsidie, donorkinderen hun familie te zoeken via internationale DNA-databanken en genealogische gegevens. De overheid beschouwt dit zoeken als een complexe zaak. Waarom willen donorkinderen hun biologische ouders eigenlijk vinden? Ze hebben die donoren toch nooit gekend? En ze hebben toch al ouders?

Verbondenheid voelen met je voorouders is een normale menselijke behoefte. Duizenden mensen zoeken de namen en verhalen van voorouders en verre familieleden die ze nooit hebben ontmoet. Niet omdat ze iets missen bij de familieleden die ze wel kennen, maar omdat ze zich ook verbonden voelen met voorouders uit lang vervlogen tijd.

Identiteit is meer dan alleen de naam en geboortedatum van je biologische ouders. Het zijn de verhalen van je familieleden en je voorouders. Mijn identiteit werd verrijkt met de verhalen van mijn moederskant over 'Willem Frederik Cupido', een tot slaaf gemaakte aan het Haagse hof, en over mijn opa die tijdens de Tweede Wereldoorlog op Curaçao gestationeerd was. Aan de kant van mijn donorvader was de ontdekking dat mijn opa een Nederlandse soldaat was en mijn vader openbaar aanklager in Breda en advocaat-generaal op Curaçao. Een openbaring.

Voor alle donorkinderen is identiteit breder dan alleen de naam van de donor. Het is de verbondenheid met je voorouders die ik mijn eigen (donor)kinderen gun, en die we alle donorkinderen behoren te gunnen. Dat vraagt van ouders en de overheid het inzicht dat het een natuurlijk verlangen is om als donorkind je donorouders te willen vinden. Het is hoog tijd de fouten van geheimhouding uit het verleden te herstellen en alle donorkinderen te steunen bij het leren kennen van de verhalen over hun voorouders.

Ties van der Meer is voorzitter van Stichting Donorkind